

De Bekering van een anti vogeldame

Bent u ook zo'n vrouw?

Een, die helemaal niets afweet van vogels, terwijl haar man juist die hobby heeft? Die beslist niet het verschil weet tussen een mees en een mus? Die alleen maar de glatik (rijstvogel) kende, omdat ze uit Indie komt en toevallig jaren naast een sawah heeft gewoond, waar het krioelde van die rijstepickers? Een vrouw die steeds maar weer een lang gezicht trekt als haar man visite krijgt van vogelvrienden, wetend dat ze uren zullen praten over hun geliefde hobby, zodat ze na afloop weer met een smalende trek om haar mond moet zeggen, dat hij eenzijdig wordt in zijn gesprekken? Een vrouw die het afschuwelijk vindt, als manlief uren wegblijft om voor zijn pietjes vogelmuur en verse zaden te zoeken om nog maar te zwijgen over de tijden, die hij verdoet met het zoeken van mierenpoppen, terwijl hij hardnekkig weigert boodschappen te halen als ze niet ziek is en hij zeker weet, dat de kinderen best daartoe in staat zijn? Een vrouw, die haar man steeds weer voor gek verklaart als hij haar 's zomers vraagt of ze alsjeblieft om de drie uur zijn vogeltjes mierenpoppen wil geven, omdat bijna al zijn vogeltjes kleintjes hebben en die eitjes nu eenmaal onontbeerlijk voor ze zijn?

Ik was zo'n vrouw!

Ik trok dat lange gezicht en ik vond dat eten geven om de 3 uur gewoon belachelijk! Vogeltjes zijn toch waarachtig geen baby's, die je om de 3 uur voeden moest? Die tijd heb je toch zeker gehad? Bovendien, er was toch zeker genoeg eten in de volière? zo niet, dan moest hij maar meer geven.

Maar wat doe je als je er aan denkt, dat hij voor jou en de kinderen ook altijd klaar staat? Dat hij zorgt, dat je altijd maar weer tegen een mooie tuin aankijkt met een goed onderhouden grasveld en fleurige bloemen? De leuke vijver met de vele visjes, de grappige put met de plantjes erop en eruit, de leuke pomp, waar echt water uit komt en dit alles door hemzelf gemaakt? En wat doe je, als je opeens te binnen schiet hoe verrukt je zoontje was van het zelfgebouwde zweefvliegtuig en hoe de oogjes van je dochtertje schitterden toen de door papa gemaakte nieuwe poppenwieg zag staan? Wat doe je dan?

Dan geef je in vredesnaam om de 3 uur die mierenpoppen maar! Dan haal je de bezoekers met een glimlach binnen, voorziet ze van koffie en luister je naar hun eindeloze vogelverhalen! En op een goeie dag merk je dan, dat je warempel ook al verstand begint te krijgen van vogeltjes en dat je je zomers haast met al je huiswerk om lekker buiten te kunnen zitten en zo naar het levendige goedje in de volière te kunnen kijken! Dan vind je het zelfs niet meer naar om die beestjes van eten te voorzien, vooral als je merkt dat de meest intelligente onder hen, bijv. de blauwfazantjes, al op je zitten te wachten en niet meer de vlucht nemen als je met het bakje met mierenpoppen komt aangelopen! Dat je na het voeren stil te luisteren staat, in de hoop iets op te vangen van de geluidjes, die de jongen maken als ze door de ouders worden gevoerd. Dat je, als je met de kinderen aan de wandel bent, opeens vogelmuur ziet staan en hoogopgeschoten graszaad, en dan aan de kinderen zegt: "laten we dit plekje aan papa vertellen"!

Ja, tegenwoordig is dat zo met mij. En het is nu ook al zo met mij gesteld, dat ik precies weet wanneer de kleine Cubavinken hun jongen voeren, dat hoor ik aan het schelle, krijsende geluid, dat steeds weerklinkt, ontelbare malen per dag, dat juist deze geluidjes mij vervullen met verrukking, ook al omdat ik weet, dat het vorige nestje verloren is gegaan! Dat juist ik er op aandring, dat mijn man in het nestje gaat kijken omdat ik mijn nieuwsgierigheid niet kan bedwingen en zo graag wil weten hoeveel jonkies er zijn. En dat mijn man dit weigert; hij weet immers dat de ouders de kleintjes misschien weer in de steek zullen laten juist door teveel kijken. Dat ik nu ineens veel plezier heb in vooral die malle rijstvogels, die wel tweemaal zo groot zijn als hun pleegouders, de witte zebrovinken, die hem zo goed voeren nadat ze door hun eigen ouders uit het nest waren gegooid!

Ik ben tegenwoordig van streek, als mijn man een dood vogeltje in de volière vindt en zelfs tot tranen toe bewogen als ze juist jongen hebben, die dan onherroepelijk de dood zullen vinden, als de vader ze niet goed kan blijven voeren. Het is voorgekomen, dat ik tijden met een stervend Gouldmannetje in mijn

handen heb gezeten, met een brok in mijn keel, hopend dat hij er weer bovenop zou komen, vooral omdat ik zo goed wist, dat juist dit vogeltje de grote trots van mijn man was. Dat hij nu juist moest dood gaan!

Ben ik daarom zo blij als mijn man vertelt, dat hij weer jonge vogeltjes heeft, onverschillig of het nu Blauwfazantjes zijn, Gordelgrasvinken, Oranjekaakjes of doodgewone Zebravinken? Maar vindt u dat vreemd als u bedenkt, dat ik zolang met deze man getrouwd ben, diezelfde man, die zoveel plezier heeft in zijn gevleugelde vriendjes en beslist alles doet hun levens zo aangenaam mogelijk te maken, wetend dat zijn vrouw naast hem staat? Dat die zelfde vrouw ook weet, dat hij haar en de kinderen toch nooit zal vergeten, ondanks dat hij het druk heeft met zijn hobby. .

Ik ben het, die bij mezelf denkt: "zijn hobby is mijn hobby", hij er gelukkig mee, dan ben ik het ook!
Gedeelde vreugd is toch immers dubbele vreugd?

Zomer 1968
Joan Japin